

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: D. F., narozená „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/76516-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/76516-916, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 4. 2020, č. j. MPSV-2020/76516-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem, ze dne 10. 9. 2018, č. j. 177574/2018/UUA (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně přiznal žalobkyni příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od června 2018.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobkyně detailně popsala průběh správního řízení a namítla, že v průběhu sociálního šetření byla přesvědčena, že vše zvládne a vrátí se do práce. Nakonec musela přistoupit k výměně bytu, neboť trvale užívá invalidní vozík. Uvedla, že během jednoho roku si dvakrát zlomila nohu, přičemž byla léčena alternativně, neboť trpí polyneuropatií a nemohla mít sádku. Neudrží rovnováhu a prolamuje se jí pravé koleno. Dále uvedla, že došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu v oblasti mobility, soběstačnosti a má problémy intimního rázu. Používá inkontinenční pomůcky. Popsala průběh jednání před Posudkovou komisí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“). Trvala na tom, že potřebuje doprovod k lékaři či za zábavou, obléká se na posteli, což je velice namáhavé, přičemž je pro ni nemožné obléknout si ponožky, punčocháče, kalhoty nebo sukni. Potřebuje pomoc při svlékání a zouvání a v důsledku onkologické léčby ztratila pocity a nutkání v intimních oblastech. Trvale užívá toaletu nebo na potřebu zareaguje pozdě. Nezvládá celkovou očistu, ani výměnu inkontinenčních pomůcek.
3. Vedle toho žalobkyně namítala nesprávné vyhodnocení zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby. Konkrétně žalobkyně uvedla, že se sama nezvládne obléknout a obout, svléknout a zout a částečně nezvládá manipulaci s oblečením v souvislosti s denním režimem. Dále nezvládá včas použít toaletu, částečně se zvládne vyprázdnit a s dopomocí je schopná provést očistu a používat hygienické pomůcky. Připomněla, že nezvládnutí jednoho bodu uvedeného u základní životní potřeby má za následek nezvládnutí celé základní životní potřeby. Na podporu svých tvrzení žalobkyně zaslala lékařskou zprávu z neurologické ambulance ze dne 6. 4. 2020.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti žalobkyně na pomoci druhé osoby posudkovou komisí. Žalovaný trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy, vycházel z objektivních podkladů, neboť posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti odborníka z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství a poté z oboru neurologie. Vypracovaný posudek ve znění jeho doplňujícího považoval za odborný, srozumitelný a úplný důkazní prostředek. Doplnil, že posudková komise měla k dispozici odborné lékařské zprávy i výsledky nového sociálního šetření, které nebyly zpochybněny. Objektivní zhoršení zdravotního stavu nebylo prokázáno.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Soud nejprve připomíná, že smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 zákona o sociálních službách (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

7. Podle § 8 odst. 2 uvedeného zákona osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
8. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplyvá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
9. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

10. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 26. 6. 2018 žalobkyně požádala o příspěvek na péči s tím, že jako poskytovatel pomoci byl označen manžel žalobkyně. Dne 13. 8. 2018 se v místě pobytu žalobkyně uskutečnilo sociální šetření, ze kterého mimo jiné vyplynulo, že žalobkyně má velké potíže s pohybem, chůzi téměř nezvládá. Na lůžku je schopná se polohovat a přesunout se sama na invalidní vozík, na kterém se pohybuje v domácnosti i mimo ni. Sama se mimo domácnost nedopraví. Na dolní končetiny využívá ortézy. Vhodný oděv si sama připraví, potřebuje pomoc při oblékání spodních dílů oděvů. Snídani a studenou večeři si zajistí sama, oběd si není schopná uvařit, pouze ohřát v mikrovlnné troubě. Žalobkyně potřebuje pomoc s velkou hygienou a péčí o nehty. Využívá inkontinenční pomůcky, je schopná se přesunout na mísu, vykonat potřebu a zajistit očistu. Léky je schopná si sama připravit a užít. K lékařům je dopravována službou za poplatek. O domácnost, včetně nákupů, se stará pečující osoba. Podle posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 26. 6. 2018 dospěla posudková lékařka OSSZ Ústí nad Labem MUDr. M. V. k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péče o domácnost. Na základě tohoto posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018, č. j. 177574/2018/UUA, přiznal žalobkyni příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od června 2018. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 25. 9. 2018 odvolání.
12. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkovou komisí, který byl vypracován za přítomnosti lékařsky s odborností fyziatrie a rehabilitační lékařství MUDr. I. S. v nepřítomnosti žalobkyně dne 27. 5. 2019. V odůvodnění posudku posudková komise konstatovala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby mobilita, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost. Žalobkyně se s posudkem posudkové komise neztotožnila a žádala, aby byla jednání posudkové komise přítomna. Žalovaný požádal posudkovou komisi o doplňující posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Doplňující posudek posudkové komise byl vypracován za přítomnosti odborné neuroložky MUDr. K. B. v přítomnosti žalobkyně dne 5. 3. 2020. V odůvodnění doplněného posudku posudková komise konstatovala, že žalobkyně je schopná se sama obout, přesunout na vozík, nechodí a při pokusu o postavení s oporou o dvě osoby je těžce nestabilní. Posudková komise neshledala důvody pro změnu přijatého posudkového závěru uvedeného v posudku ze dne 27. 5. 2019. Žalobkyně se s doplňujícím posudkem posudkové komise neztotožnila a žalovanému zaslala vyjádření k podkladům rozhodnutí, v němž rozporovala postup posudkové komise při zhodnocení jejího zdravotního stavu. Doplnila, že u ní došlo ke značnému zhoršení inervace, až necitlivosti, v oblasti malé pánve, čímž u ní dochází k samovolnému úniku moči a urgentní defekaci. Trvala na tom, že jí měla být uznána jako nezvládnutá i základní životní potřeba výkon fyziologické potřeby. Jako přílohu zaslala dvě lékařské zprávy MUDr. H. M. Na základě posudku posudkové komise vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Soud se zabýval námitkou žalobkyně, v níž nesouhlasila s tím, že jako zvládaná byla v jejím případě vyhodnocena základní životní potřeba oblékání a obouvání a výkon fyziologické potřeby vymezené pod písm. e) a g) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
14. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
15. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládnání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
16. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, kdy z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, když ten např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, judikoval: *„V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“*
17. Soud v souladu s výše citovanou judikaturou hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 27. 5. 2019, ve znění jeho doplnění dne 5. 3. 2020, přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá pochybnosti o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobkyně ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z posudku vyplývá, s jakými podklady bylo pracováno a že bylo mimo jiné vycházeno z lékařské zprávy MUDr. E. Č. ze dne 30. 5. 2019, kterou žalobkyně přinesla na jednání posudkové komise, a dále z posudkového spisu OSSZ Ústí nad Labem, spisu odvolacího orgánu, sociálního šetření ze dne 13. 8. 2018 a vlastního vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise dne 5. 3. 2020.
18. Soud k žalobkyní namítanému nezvládnání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby poukazuje na to, že již v sociálním šetření ze dne 13. 8. 2018 je popisována Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

urgentní defekace a používání inkontinenčních pomůcek, což ostatně sama posudková komise konstatuje v jejím posudku ze dne 27. 5. 2019. Posudková komise však v daném posudku ani v jeho doplnění ze dne 5. 3. 2020 nijak nezdůvodnila, proč dle jejího posouzení žalobkyně zvládá danou základní životní potřebu. Jakékoliv odůvodnění v tomto směru zcela chybí.

19. Žalovaný se snažil tento nedostatek zhojit v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť na straně 9 uvedl, že informace o urgentní defekaci a používání inkontinenčních pomůcek plyne již ze sociálního šetření a jsou rovněž zaznamenány v posudku posudkové komise ze dne 27. 5. 2019, a tudíž to nejsou pro posudkovou komisi neznámé informace. Žalovaný dále v jeho rozhodnutí poznamenal, že dle posudkové komise jsou rovněž výsledky sociálního šetření v souladu se zjištěným zdravotním stavem žalobkyně a sama žalobkyně výsledky sociálního šetření nerozporuje.
20. Soud zdůrazňuje, že toto do značné míry spekulativní odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže nahradit chybějící odůvodnění posudkové komise, proč přes zjištěnou urgentní defekaci a inkontinenci hodnotila základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby v případě žalobkyně jako zvládanou. Obecný poukaz žalovaného na to, že posudková komise posoudila zdravotní stav žalobkyně a její hodnocení odpovídá výsledkům sociálního šetření, nemůže zhojit chybějící odborné odůvodnění hodnocení dané základní životní potřeby ze strany posudkové komise. Soud připomíná, že žalovaný stejně jako soud nemá odborné lékařské znalosti a posudkové kompetence, aby mohl hodnotit zvládání jednotlivých základních životních potřeb žalobkyní. O hodnocení schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby se však žalovaný v jeho rozhodnutí fakticky pokusil, jestliže konstatoval, že žalobkyně základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby - i přes absentující odůvodnění ze strany posudkové komise - zvládá.
21. Soud shrnuje, že žalovaný měl v odvolacím řízení po posudkové komisi požadovat, aby se podrobně s ohledem na námítky žalobkyně, které vznesla zejména v jejím vyjádření ze dne 8. 4. 2020, vyjádřila k základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že žalobkyně při jednání posudkové komise výslovně nenamítala, že nezvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby.
22. Soud nepovažuje za dostatečné ani odůvodnění posudkové komise ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání. Posudková komise se v posudku i jeho doplnění k předmětné základní životní potřebě spokojila s obecným konstatováním, že žalobkyně „[...] *neužívá ortopedické boty, při jejichž obouvání by potřebovala pomoc. Horní končetiny stran hybnosti umožňují drobné pohyby, nemá omezení exkurzí páteře či závažné postižení zraku.*“ V záznamu o sociálním šetření ze dne 13. 8. 2018 je přitom uvedeno, že žalobkyně si sama oblékne pouze vrchní díly, zapne si knoflík, je však nutná pomoc při oblékání spodních dílů. Přes nedostatečné odůvodnění základní životní potřeby oblékání a obouvání posudkovou komisí se soud není schopen vyjádřit k tomu, zda je žalobkyně schopna se oblékat, obouvat, svlékat a zouvat, tedy zda žalobkyně zvládá základní životní potřebu oblékání a obouvání v přijatelném standardu. Soud tedy z posudku posudkové komise není schopen zjistit, jak posudková komise vyhodnotila, že je žalobkyně schopna s ohledem na její zdravotní stav zvládnout navlékání ponožek, punčocháčů, kalhot a sukní a zda se sama i za použití facilitátorů zvládne svléknout a zout. Právě nezvládání těchto činností žalobkyně zpochybňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že posudek posudkové komise ze dne 27. 5. 2019, doplněný dne 5. 3. 2020, nelze považovat za úplný a přesvědčivý. V důsledku toho pak soud shledal, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V tom spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
24. Soud proto uzavírá, že žalobu vyhodnotil jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
25. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobkyně na jednání trvala, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
26. Soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný nebyl ve věci úspěšný a žalobkyně žádné náklady řízení neuplatňovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. května 2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.